

Lupta creștinului - Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: Efeseni 6.10-20

Efeseni 6.10-20: Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui. Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului: pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești. Pentru aceasta, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare. Stați deci în picioare, după ce v-ați încins mijlocul cu adevărul și v-ați îmbrăcat cu platoșa dreptății și v-ați încălțat picioarele cu râvna Evangheliei păcii, peste toate luând scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții, și pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sunt un ambasador în lanțuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală în ea, așa cum trebuie să vorbesc.

De la un luptător se așteaptă să aibă calități deosebite, iar învingătorul este copleșit de onoruri; dar cine îl laudă pe cel laș? Cu regret, el este în fruntea listei întunecate a celor pierduți din Apocalipsa 21.8, unde citim: „Dar cât despre cei lași și necredincioși ... partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă”. Expresia „cei lași” se referă aici la cei care se tem să-L mărturisească pe Isus ca Mântuitor și Domn de teama consecințelor. Ei sunt lași când vine vorba de Hristos. În ochii lui Dumnezeu, acesta este un păcat de cea mai joasă și întunecată speță. Pentru că astfel de oameni cunosc în mod evident ceva despre Hristos și despre bunătatea Sa, și totuși le este rușine de Numele Său în fața oamenilor. Prin urmare, catalogați drept „lași”, ei își vor găsi destinația veșnică în iazul de foc.

Cu toate acestea, în acest pasaj avem de-a face cu necredincioși în totalitate; de aceea, nu-i putem pune cu adevărat în contrast cu cei care luptă mai mult sau mai puțin curajos pentru Hristos. În studiile noastre referitoare la lupta creștinului, avem de-a face doar cu credincioși, nu cu oameni neconvertiți. Cu toate acestea, există unii dintre noi care au puțină îndemânare în folosirea scutului și a sabiei și dau dovadă de puțin curaj în ziua luptei. Avem nevoie de antrenament permanent, combinat cu o cunoaștere perfectă a poziției dușmanului și a terenului pe care ne aflăm noi înșine. Prin urmare, facem apel la toți cititorii noștri, în special la tinerii noștri prieteni credincioși, ba chiar îi îndemnăm pe aceștia din urmă să analizeze împreună cu noi în detaliu subiectul extrem de important al luptei creștinului. Dorim să le strigăm tuturor: „*Voi sunteți înrolați, purtați uniformă, trebuie să luptați; victoria este sigură, onoarea este veșnică; gândiți-vă numai la Cel care este Conducătorul și Comandantul vostru!* În cer nu vor mai exista ocazii de a vă remarca pentru Hristos. Prin urmare, nu pierdeți timpul! Treziți-vă astăzi la conștientizarea faptului că sunteți soldați și că trebuie să învățați să luptați! În acest război nu există amânare și nici armistițiu cu inamicul.”

Dar și tu, dragă cititorule, care ești de ceva vreme pe cale, lasă-te întrebat: *Care este experiența ta în această luptă?* Cunoști sunetul trompetei, care te cheamă la luptă? Ești întotdeauna dispus și pregătit să răspunzi la apel? O smerenie falsă ne poate determina să ne protejăm slăbiciunea; iar pe de altă parte, sub pretextul de a-l onora pe Hristos, suntem atât de înclinați să ne convingem că

puterea Lui este suficientă chiar și fără noi. Cu siguranță că suntem slabi și, la fel de sigur, Domnul nu are nevoie de noi pentru a împlini scopurile Sale de binecuvântare; dar să nu invocăm nici una, nici alta pentru a scăpa de responsabilitatea noastră. - De asemenea, să ținem cont de faptul că avem de luptat *cu viclenia vrăjmașului mult mai mult decât cu puterea lui* - un aspect foarte important pe care nu trebuie să-l pierdem niciodată din vedere; căci cine poate enumera uneltirile lui viclene, adâncimile lui, capcanele lui, stratagemele lui? Cu adevărat, ele nu trebuie subestimate și avem nevoie atât de înțelepciunea, cât și de puterea Domnului, pentru a ne împotrivi lor; și despre acestea vorbește apostolul în pasajul care stă înaintea studiului nostru.

„Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui.” Acesta este, ca să spunem așa, primul sunet al trâmbiței; și la ce îi cheamă el pe sfinți, la ce te cheamă pe tine? Cu siguranță nu la o privire atentă și temătoare a fortărețelor vrăjmașului; nici nu vrea să-ți atragă atenția asupra a ceea ce ai de biruit; nu, el vrea mai degrabă cu toată dragostea să-ți îndrepte toate gândurile spre Domnul Însuși. Înainte de a rosti vreun cuvânt despre dușmani sau despre lupte, ți se cere *să privești la puterea ta în Domnul cel puternic, care șade la dreapta lui Dumnezeu* în locurile cerești. Acesta este harul, harul Domnului Isus, și este totodată și felul de a proceda al Duhului, atunci când se ocupă de noi în misiunile Lui. „Fiți tari în Domnul”. Dar nu atinge aceasta o notă foarte înaltă, atât în ceea ce privește privilegiile și binecuvântările noastre, cât și în ceea ce privește siguranța și puterea noastră? Cu siguranță; și pentru a urma îndemnul, trebuie mai întâi să învățăm să înțelegem ce înseamnă cuvintele „în Domnul”.

Pe parcursul întregii epistole către Efeseni, apostolul vorbește despre sfinți ca fiind așezați în locurile cerești în Hristos Isus. În primul capitol auzim că Dumnezeu L-a înviat pe Isus dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești; în capitolul al doilea, că în acest fel Dumnezeu a pus bazele unirii noastre cu El acolo. Capitolul 3 îi prezintă pe credincioși ca o mărturie față de stăpânirile și autoritățile din locurile cerești, pentru ca, prin intermediul Adunării, ele *să cunoască înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu*. Capitolul 4 dezvoltă doctrina „trupului unic”, iar capitolele 5 și 6 conțin îndemnuri practice bazate pe aceste adevăruri profunde. Acesta este motivul pentru care sfinții sunt numiți în acest pasaj ca fiind „în Domnul”. Acesta este locul lor, în virtutea unirii lor cu El, ca Cel Înviat și Înălțat. Este moștenirea comună a tuturor celor care Îi aparțin lui Hristos, locul care li se cuvine conform *planurilor* lui Dumnezeu. Folosirea *acestei moșteniri și acestui loc ca apărare împotriva atacurilor dușmanului* este conținutul îndemnului. Și trebuie să facem acest lucru dacă vrem să triumfăm și să ne bucurăm de privilegiile noastre creștine.

Dar cititorul poate întreba: În ce mod ar trebui să mă apăr într-un Hristos cersc de atacurile lui satan? Cum poate el să ajungă la mine chiar acolo? Într-adevăr, pare greu de înțeles adevăratul caracter al acestei lupte.

Atâta timp cât un creștin nu-și cunoaște poziția de mădular al trupului lui Hristos în locurile cerești, conform învățaturii din Efeseni, va avea mari dificultăți în a înțelege caracterul acestei lupte. Pasajul din Scriptură, care stă la baza studiului nostru se adresează în mod evident celor care erau în mod clar conștienți de această poziție. El are ca premisă faptul că am murit în Hristos și am înviat împreună cu El, că suntem așezați în locurile cerești și că ne bucurăm de partea noastră cerească în El. Să nu uităm însă că și satan și oștile sale sunt considerate a fi în locurile cerești, astfel încât trebuie să aibă loc o luptă, dacă vrem să ne menținem și să ne bucurăm de poziția noastră acolo.

Vom vedea, așadar, că această luptă nu constă doar în omorârea cărnii sau în lupta împotriva ispitelor acestei lumi, deși acestea trebuie, desigur, să fie biruite. Nu este vorba nici, așa cum cred

mulți, despre starea sufletelor noastre înaintea lui Dumnezeu. Nu, Dumnezeul care ne-a îmbrăcat cu cea mai bună haină, care a sacrificat vițelul îngrășat pentru noi și ne-a făcut să fim potriviți pentru a fi oaspeți în cea mai intimă apropiere de El, nu este în luptă cu noi, iar noi nu trebuie să avem nici îndoială, nici teamă cu privire la rezultatele finale ale harului Său. Este realmente o luptă cu duhurile rele, care domnesc în întuneric și înșală. De aici și îndemnul: „Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului: pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești.”

Aceste cuvinte ne amintesc involuntar de instrucțiunile Domnului către Iosua, precum și către dușmanii lui Israel în țara Canaan. Locuitorii din Canaan erau modele ale dușmanilor mult mai puternici și mai distrugători, cu care trebuie să se lupte creștinul credincios. Canaanii erau doar dușmani din „carne și sânge”; dar noi avem de-a face cu duhuri rele în locurile cerești, da, cu stăpâniri și autorități. Aceste denumiri ne dau o idee despre preponderența lor asupra spiritului uman, cel puțin la cei pe care i-au orbit inițial (compară cu 2 Corinteni 4.3,4). Pentru a rezista unor astfel de dușmani, trebuie să fim îmbrăcați cu armura cerească, „toată armura lui Dumnezeu”. Simpla înțelepciune și putere omenească sunt inutile în această luptă.

În continuarea celor spuse, să analizăm pe scurt războaiele lui Israel în Canaan. Aceasta va fi foarte util pentru o mai bună înțelegere a subiectului nostru.

Descendenții lui Ham trăiau în această țară, când copiii lui Israel au intrat sub conducerea lui Iosua, pentru a o lua în posesie. Dar Dumnezeu o puse deoparte pentru Israel (Leviticul 32.8), iar canaanii trebuiau să fie alungați din țara făgăduinței.

„Ridică-te”, i-a spus Domnul lui Iosua, „treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, în țara pe care le-o dau lor, fiilor lui Israel. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat vouă, cum am spus lui Moise.” (Iosua 1.1-9) Până atunci, am putea spune că nicio bătălie nu avusese loc efectiv. Deșertul a fost scena *ispitei*, locul de educație pentru popor, dar nu și locul de luptă cu alții, deși copiii lui Israel au trebuit să lupte ocazional cu dușmani, cum ar fi amaleciții. Dar acum, după ce trecuseră Iordanul și primiseră ordinele, trebuiau să lupte pentru a intra în posesia țării pas cu pas. Fiecare centimetru de pământ le-a fost luat de inamic. Dar nu aveau de ce să se teamă de canaanii: Dumnezeu era cu poporul Său, așa cum îi spusese lui Iosua: „Eu am venit acum ca și căpetenie a oștirii DOMNULUI”. El le dăduse țara și le definise cu precizie granițele ei, dar exista o condiție pentru a intra efectiv în posesia ei. Aceasta era: „*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru*”. Numai în măsura în care această condiție era îndeplinită, țara devenea proprietatea poporului, așa cum îi spusese DOMNUL lui Moise.

Luarea în posesie a țării era astfel legată de această condiție, chiar dacă, pe de altă parte, era un dar gratuit al lui Dumnezeu. Acesta este un principiu important; ține seama de el, cititorul meu, și ai grijă să îl înțelegi bine. Așa cum am spus, nu a existat cu adevărat nicio bătălie, până când Israel nu a trecut Iordanul; dar atunci trebuia să fie scoasă sabia și nu ar fi trebuit să fie pusă din nou în teacă atâta timp cât în țară se afla vreun canaanit. Israel trebuia doar să se încreadă în Dumnezeu și să se lase călăuzit de cuvântul Său; atunci victoria i-ar fi însoțit la tot pasul. „*Nimeni nu va putea sta împotriva ta în toate zilele vieții tale*”, a fost promisiunea sigură a lui Dumnezeu dată lui Iosua, conducătorul lor. Ce onoare pentru popor să fie condus în acest fel, din triumf în triumf, din victorie în victorie! Ce onoare să li se permită să pună piciorul învingătorului pe grumazul fiecărui dușman! Dumnezeu nu voia să-i părăsească niciodată, să-i dezamăgească vreodată; prezența Sa puternică va fi întotdeauna cu ei, iar cuvântul Său îi va călăuzi în siguranță. Dar trebuiau să fie foarte

puternici și foarte curajoși și să se asigure că făceau totul conform cuvântului Domnului. Dar, vai!, știm ce s-a întâmplat. Ei nu L-au urmat pe Dumnezeu lui Israel, chiar dacă El era în mijlocul lor ca un Om de război. Ei nu au intrat niciodată în posesia întregii țări, pe care Dumnezeu le-o dăduse. Cu toate acestea, cuvântul Domnului rămâne; el este sigur și adevărat. Va veni ziua în care, în virtutea morții lui Mesia al lui Israel, fiecare individ va locui în propria moștenire, conform granițelor pe care Dumnezeu Însuși le-a trasat cândva pentru țară.

Dar acum se pune întrebarea: *Ce folos putem avea noi din aceste modele?*

Este corect să spunem că creștinul credincios, ca și Israelul din vechime, intră în Canaanul său ceresc fără vreă lovitură de sabie. Trecerea prin Marea Roșie îl face pelerin și străin; îl aduce pe scena ispitei. Trecerea Iordanului, pe de altă parte, face din el un războinic; îl duce pe câmpul de luptă. Astfel citim în Efeseni, marea contraimage a cărții lui Iosua: „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus” [Efeseni 2.4-6]. În aceste cuvinte suntem învățați în mod clar ce a făcut Dumnezeu pentru noi; totul este *lucrarea Lui*, nimic nu este de la noi. În îndurarea Sa „bogată” și în dragostea Sa „mare {multă}”, El ne-a scos din Egipt, prin Marea Roșie, ne-a trecut prin deșert, prin Iordan și ne-a așezat în Canaanul nostru ceresc. Dar noi nu am fost ridicați în aceste locuri cerești doar pentru a ne bucura de privilegiile noastre înalte de acolo; nu, avem dușmani, cu care trebuie să luptăm, așa cum a făcut cândva poporul lui Israel sub Iosua.

Nu este atât de greu de înțeles caracterul luptei purtate sub Iosua; dar care este caracterul sau modul de luptă al acelor spirite rele, cu care avem de-a face? Viclenia, înșelăciunea și minciuna *sunt armele lor cele mai de succes. Ele pun la îndoială dreptul tău* la locurile cerești, afirmă că nu ești potrivit pentru ele și neagă în orice fel posesia ta actuală a binecuvântărilor cerești. Prin urmare, trebuie să cunoști exact terenul pe care te afli, astfel încât să poți revendica fiecare părticică în parte. Iar în acest scop trebuie să te ghidezi în întregime după Cuvântul lui Dumnezeu și să nu acorzi importanță sentimentelor tale. Trebuie să știți, ca o chestiune de credință, ce înseamnă să fii în cer, în timp ce, în realitate, încă umbli pe pământ. De asemenea, trebuie să înțelegi adevărul prețios, că te afli în prezența lui Dumnezeu în tot caracterul plăcut al lui Hristos, chiar dacă totodată ești încă aici, în mijlocul dificultăților, greșelilor și slăbiciunilor. Pe scurt, trebuie să dovedești fără teamă, înaintea tuturor dușmanilor, dreptul tău actual la cer, disponibilitatea ta pentru el și marile tale posesiuni ca moștenitor al lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Hristos (compară cu 1 Ioan 4.17; Romani 8.17).

Una dintre cele mai reușite stratageme ale dușmanilor noștri constă în a șopti sufletului, sau chiar, după caz, în a afirma cu îndrăzneală că creștinii credincioși nu pot intra în cer sau se pot bucura de el decât după moarte; cu alte cuvinte, că mântuirea lor nu ar fi completă. Aceasta este, așa cum am spus, una dintre cele mai viclene capcane ale dușmanului și multe mii de oameni au fost înșelați de această minciună. Satan caută să insuflă în sufletele temătoare ideea că mântuirea lor nu este completă în ceea ce privește legea, carnea sau lumea. Cu regret, mulți ascultă vocea înșelătorului și, prin urmare, petrec ani de zile într-o robie nefericită. Dar pentru toți cei care cunosc adevărul cu privire la poziția lor într-un Hristos înviat, această șoaptă este un neadevăr evident. Nu spune oare Dumnezeu în Cuvântul Său că suntem deja transferați în locurile cerești în Hristos? Că putem deja astăzi să ne bucurăm de bunurile cerului, ca rod al patriei noastre, așa cum copiii lui Israel au început să mănânce din grâul din țara Canaanului atunci când a încetat mana din deșert? Da, Dumnezeu vorbește așa, foarte clar și răspicat. Dar vrăjmașul spune: „Nu! oricât de siguri ați crede

că sunteți în cer, tot vă înșelați pe voi înșivă! Nu puteți intra în cer, decât dacă muriți; trecerea prin Iordan înseamnă moarte fizică”.

„*Pentru aceasta, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare.*” Aici apostolul repetă îndemnul din versetul 11. Sufletul lui are o impresie profundă despre mulțimea și puterea înfricoșătoare a dușmanilor noștri. După ce îi enumeră din nou în versetul 12 și descrie poziția și caracterul lor, el scoate un al doilea strigăt de avertizare în versetul 13: „*Pentru aceasta, luați toată armura lui Dumnezeu*”. Nici o parte a corpului nu trebuie să rămână descoperită. Dușmanul știe cum să profite de cea mai mică deschizătură din armură.

Următorul lucru, asupra căruia apostolul ne atrage atenția, este *caracterul* perioadei de timp în care are loc această bătălie. El o numește „*ziua cea rea*”. Unii înțeleg prin această zi întregul curs al vieții credinciosului sau, într-un sens deosebit, vremurile sale de încercare și suferință, arătările deosebite ale puterii vrăjmașului, dacă Dumnezeu permite așa ceva. Alții cred că termenul se referă la întreaga perioadă de când Hristos a fost respins și răstignit până la revenirea Sa. Potrivit acestui punct de vedere, absența lui Hristos de pe pământ, prezența lui satan ca „stăpânitor al acestei lumi” și manifestările puterii sale, așa cum le îngăduie Dumnezeu astăzi, constituie „ziua cea rea”. Ambele explicații sunt în orice caz admisibile; cea din urmă, însă, pare să fie cea mai valabilă. Hristos era lumina lumii, atâta timp cât a fost în ea; dar El a fost respins și S-a întors la Tatăl Său. Începând de atunci, această lume a intrat din nou în întuneric și este condusă de demoni, deși Dumnezeu rămâne, desigur, neînfrânat și este capabil să dirijeze totul spre gloria Sa și spre binele poporului Său. Satan este dumnezeul la care se închină această lume și stăpânul, pe care ea îl urmează. Cât de grav, cât de teribil este acest gând! Ce loc îngrozitor trebuie să fie această lume! Cu siguranță, cu toții am iubi-o mai puțin decât o iubim, dacă acest fapt îngrozitor ar fi mai mult crezut și mai mult făcut cunoscut.

Dumnezeu locuiește în lumină. Cât de diferit este acest lucru! Cât de prețios este gândul acesta! Iar copiii Săi au privilegiul de a locui cu El în lumină; după ce sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, i-a curățat de orice păcat, ei au devenit mai albi decât zăpada și au devenit apti să locuiască în lumina cerului. Dar ei au o misiune de îndeplinit pe pământ. Ei sunt sfeșnicele sau purtătorii de lumină ai lui Dumnezeu pentru locuitorii întunecați ai acestei lumi. Ei sunt „în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care”, după cum spune apostolul, „străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2.15,16) De aceea are loc lupta permanentă, lupta fără sfârșit dintre lumină și întuneric, dintre copiii lui Dumnezeu și stăpânitorii și autoritățile răzvrătite care stăpânesc întunericul acestei lumi. De aceea, după cum putem adăuga, „ziua cea rea”. Dușmanul urăște lumina, așa cum hoțul urăște lanterna paznicului. El va face tot ce-i stă în putință, pentru a-i chinui și hărțui pe copiii luminii. El va încerca să-i abată de la calea cea dreaptă, va încerca să întunece lumina care este în ei, încercând să le insufle păreri greșite și aplicații false ale adevărului, și nu va lăsa nicio posibilitate nefolosită pentru a le falsifica poziția atât în locurile cerești, cât și pe pământ.

Așa este dușmanul, și așa sunt atacurile la care creștinul credincios trebuie să se aștepte și împotriva cărora trebuie să se apere. El trebuie să le îndure și să le respingă în fiecare aspect; și după ce a făcut totul bine, este chemat să stea în picioare. Deși poate că a făcut tot ce poate face un soldat, da, victoria, pe care a obținut-o, poate fi completă, totuși el nu trebuie să se odihnească, ci să rămână pe poziție; războiul nu s-a terminat. Nu există odihnă pentru creștinul credincios atâta timp cât se află în pelerinaj aici; el trebuie să-și mențină poziția, fie în vremuri aparent pașnice, fie

în bătălie deschisă, și să fie găsit *în picioare*, după ce ultima bătălie a fost purtată și ultima victorie a fost câștigată.

Dar, cineva s-ar putea întreba, cum și unde va găsi credinciosul puterea necesară pentru a rezista oștilor puternice ale dușmanului? Există *un singur* răspuns la această întrebare; acesta este: prin puterea Duhului Sfânt, care rămâne cu poporul lui Dumnezeu pe toată durata absenței Domnului sau, cu alte cuvinte: cât timp va dura „ziua cea rea”. *Cel care este pentru noi* este cu mult mai mare decât tot ceea ce este împotriva noastră. Slăvit să fie Domnul! Această conștientizare ne dă mângâiere și încurajare, ne întărește mâinile pentru luptă, ne dă certitudinea victoriei și ne protejează de orice înfrângere. - O, câtă grijă și dragoste ai avut pentru noi, Domn iubit! Ai rămas credincios cuvântului de mângâiere prețios, pe care l-ai spus odată ucenicilor: „Nu vă voi lăsa orfani, vin la voi”. Și: „Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna, pe Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, pentru că rămâne la voi și va fi în voi.” (Ioan 14.18,16-17).

Știi tu, cititorul meu, ce *zi bună* va fi pentru această lume sărmană când Domnul Se va întoarce? Atunci Hristos va domni peste tot pământul, iar satan va fi închis în abis. Asta va fi o mare diferență. Absența lui Hristos și prezența lui satan cauzează acum „ziua cea rea”; dar îndepărtarea lui satan de pe pământ și prezența lui Hristos vor constitui atunci „ziua cea bună” - acea zi strălucitoare a Împărăției milenare, când întregul pământ va fi umplut de gloria Sa.

Ai observat, de asemenea, că Isus spune: „Eu vin la voi”? Aceste cuvinte și-au găsit deja o împlinire parțială în coborârea Duhului Sfânt, dar împlinirea lor completă va veni numai odată cu venirea Domnului Însuși, după cum spune clar în același capitol: „vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” [Ioan 14.3]. Nimic nu poate fi mai clar, nimic nu poate fi mai plăcut decât aceste cuvinte. Și ce gând, dragul meu tovarăș de pelerinaj! Domnul nu vorbește aici despre *gloria* care va fi universală, ci despre *căminul*, care este partea deosebită a copiilor lui Dumnezeu, și despre dragostea, care va fi a lor pentru toată veșnicia. Chiar înainte de răsăritul soarelui gloriei milenare, Îl vom vedea pe El, Steaua strălucitoare și luminoasă a dimineții, Mirele, pe care Mireasa iubitoare Îl așteaptă cu nerăbdare.

În marea Ta îndurare, Domn plin de har, scurtează ziua cea rea! Tu știi că este o zi în care răutatea crește, necredința crește, sunt războaie și zvonuri de războaie; da, Doamne, o zi de neazuri, de durere și de suferință pentru mulți din poporul Tău. Toată creația așteaptă venirea Ta. „Creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu” [Romani 8.19]. De aceea grăbește această zi de glorie, această zi de pace și abundență, de odihnă și bucurie pentru întreaga lume largă, promisă de mult timp. - Atunci se vor împlini profețiile plăcute ale profeților; națiunile „Și își vor bate săbiile în fiare de plug și sulilele lor în cosoare; nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul” (Isaia 2.4).

Dar trebuie să ne întoarcem la textul nostru. Să analizăm mai îndeaproape diferitele piese ale armurii lui Dumnezeu, una câte una, pentru a învăța utilizarea și scopul lor. Totuși, trebuie să fim scurți, deoarece am petrecut mult timp cu *natura* luptei noastre. - Ni se cere mai întâi să avem *mijlocul încins cu adevărul*, iar întrebarea care se pune în mod firesc este: Ce înseamnă *mijlocul, încingerea și adevărul*?

1. *Mijlocul* {coapsele}, atunci când este bine încins, reprezintă centrul de putere (compară cu Iov 38.3 și alte pasaje). Petru aplică acest lucru simbolic la omul interior, atunci când spune: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre” [1 Petru 1.13]. Gândurile, dorințele și afecțiunile omului interior sunt motivațiile acțiunii exterioare, motivațiile sufletului; ele

nu trebuie, prin urmare, să fie expuse efectelor dușmanului, iar acest lucru se întâmplă de îndată ce cedăm în fața voinței noastre. Suntem puternici doar atunci când nu neglijăm zona coapselor noastre, adevărul. Acest lucru este de cea mai mare importanță pentru luptătorul creștin. Dușmanul nu are acces la o inimă care este încinsă cu adevărul lui Dumnezeu.

2. *Încingerea* este aplicarea adevărului la suflet - contactul strâns al Cuvântului cu voința, precum și cu pornirile inimii. Este judecat tot ceea ce nu este în conformitate cu adevărul divin. Nu poate exista un mod mai practic și mai eficient de a ne înarma pentru luptă; dar această înarmare trebuie făcută în prezența lui Dumnezeu, și aceasta înainte de a ne întâlni cu dușmanul. Centura luptătorului ține laolaltă celelalte piese ale armurii sale, astfel încât să poată mărșălui și să fie puternic pentru luptă. „Tu m-ai încins cu putere pentru luptă”, spune psalmistul. (Psalmul 18.39). Poate că apostolul se gândește și la un alt obicei al popoarelor din Orient, care consta în a înfășura în jurul coapselor hainele lor lungi și largi, pentru a nu le împiedica în timpul călătoriei sau la muncă. Ilie, de exemplu, și-a încins coapsele și a alergat înaintea lui Ahab (1 Împărați 18.46) Încingerea este, așadar, adunarea afecțiunilor inimii, a întregului om interior, pentru Hristos și pentru lucrurile lui Hristos. Tot ceea ce este greșit, necurat, cu voință proprie este judecat, iar inima rămâne în lumina prezenței lui Dumnezeu și este călăuzită după gândurile Sale, corespunzător adevărul Său; și prin faptul că se leagă strâns de Domnul, așa cum veșmintele stau sub centura strânsă la coapse, vrăjmașul nu poate ajunge la porțile sufletului.
3. *Adevărul* este o expresie mult mai largă; dar s-ar putea ca Duhul să Se gândească la o latură deosebită a adevărului, ca fiind cea mai eficientă protecție împotriva atacurilor dușmanului, și anume, adevărul așa cum este el adecvat poziției la care suntem chemați. Sufletul ar trebui să poarte adevărul în el însuși, ca pe o posesiune permanentă. Nimic nu poate intra în fortăreața sufletului, nimic nu poate ieși din ea, dacă nu a fost examinat și testat de adevăr. Totul, atât omul interior, cât și cel exterior, trebuie să se afle sub conducerea și supravegherea adevărului. Dar funcția principală a adevărului, atunci când Duhul se folosește de el, este de a acționa asupra conștiinței și de a o aduce în prezența lui Dumnezeu, unde cele mai ascunse gânduri, sentimente, dorințe și motive ale noastre pot fi judecate cu sinceritate. „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii.” (Evrei 4.12).

Să ne oprim aici pentru o clipă, pentru a reflecta la profunzimea și puterea de pătrundere a Cuvântului lui Dumnezeu. Ce bogăție de adevăr se află în doar câteva cuvinte: „coapsele voastre încinse cu adevărul”! Tot ceea ce avem nevoie pentru călăuzirea gândurilor noastre cele mai intime și umblarea noastră exterioară și pentru a respinge orice atac asupra lor este cuprins în aceste cinci cuvinte. Dacă le luăm în seamă și le urmăm, nu vom cădea pradă vicleniei vrăjmașului; o vom recunoaște de la început ca atare și nu va exista nimic în noi care să corespundă șoaptelor lui satan. Sufletul este menținut în comuniune cu Dumnezeu prin această parte din armură, dacă este înțeleasă în sensul ei spiritual, iar dușmanul rămâne la o distanță rezonabilă. Așa a fost cu Preaiubitul nostru Domn, așa poate și trebuie să fie și cu noi. El stă ca exemplu pentru luptător. „Este scris!”, Îl auzim spunând mereu. Acesta a fost turnul puternic în care S-a refugiat. El l-a învins pe dușman nu pe baza rațiunii, ci aplicând Cuvântul la El Însuși și la circumstanțele care Îl înconjurau.

În calitate de „al doilea Om”, Domnul a acționat și a umblat în conformitate cu Cuvântul scris. „Păzește-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred” [Psalmul 16.1], era terenul pe care a stat

și pe care și l-a însușit ca Slujitor, deși era Fiul. El nu a acționat niciodată după propria Sa voință. El a fost încununat cu adevărul. El Îl aștepta pe Dumnezeu. Dacă nu primea niciun cuvânt, El nu acționa, ci continua să aștepte. El nu făcea nimic fără cuvântul lui Dumnezeu. „Este scris”, trebuia să preceadă totul.

Acesta este un teren sigur și pentru noi, de fapt, singurul teren sigur. Să nu uităm niciodată acest lucru! Ne va menține inimile noastre în comuniune cu Dumnezeu în orice împrejurare. Dar mai ales ține-l în fața ta în luptă, sufletul meu; întipărește-l în scutul tău, scrie-l pe steagul tău și lasă-l să fie cuvântul tău de ordine, astfel încât să poți distinge prietenul de dușman!

A doua piesă din armură recomandată pentru creștinul credincios este *platoșa*. Metalul, din care trebuie să fie făcută, este *dreptatea*, dreptatea practică, comportamentul ireproșabil și o umblare sfântă cu Dumnezeu. Aceasta ne dă curaj în ziua luptei. Celelalte echipamente nu i-ar fi de mare folos luptătorului creștin, dacă nu ar avea platoșa. Cea mai periclitată parte a corpului ar fi lipsită de apărare în fața atacului inamicului. În plus, platoșa, ca piesă centrală, conferă unitate întregului. Dacă un om este acuzat de propria sa conștiință și dacă știe că lumea l-ar ocări dacă ar ști totul despre el, cum ar putea să-și țină capul sus și să înfrunte dușmanul cu curaj? Se va gândi la el însuși și se va teme de descoperire și de expunere. Platoșa lui a dispărut și se teme că lovitura dușmanului va lovi zona neprotejată. „Pentru că DOMNUL este drept, iubește dreptatea; cei drepti vor vedea fața Sa.” – „Ochii DOMNULUI privesc spre cei drepti și urechile Lui sunt deschise la strigătul lor. Fața DOMNULUI este împotriva celor care fac răul.” (Psalmul 11.7; 34.15,16).

Dacă gândurile și afecțiunile inimii sunt guvernate și ținute în ordine de adevăr, omul acela va avea o conștiință bună; va avea o umblare sfântă și dreaptă cu Dumnezeu și înaintea oamenilor. Găsim această legătură de gânduri frumos exprimată în Efeseni 4.24 în cuvintele: „Și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului”. Adevărul le produce pe amândouă. De aici frumusețea ordinii divine: mai întâi inima, apoi comportamentul. Dreptatea este respectarea corectă a tot ceea ce datorăm lui Dumnezeu și oamenilor; după cum spune apostolul: „De aceea mă deprind să am întotdeauna o conștiință fără vină înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Faptele apostolilor 24.16). Aceasta este dreptatea practică, o dreptate care i-a dat apostolului un curaj uimitor și o îndrăzneală sfântă, atunci când a stat înaintea dușmanilor săi. Sfințenia este mai degrabă ceea ce respinge răul, ceea ce respinge instinctiv tot ceea ce se opune lui Dumnezeu. În acest fel, combinația fericită dintre „adevărata dreptate și sfințenie” formează metalul platoșei creștinului credincios.

Să căutăm, deci, să înțelegem bine acest adevăr important. A pierde o conștiință bună înseamnă a ne lipsi de putere în ziua luptei. Numai cine are o conștiință curată pot fi îndrăzneți și neînfricat, atunci când vine vorba de confruntarea cu dușmanul. Nu mai este nevoie să subliniez că dreptatea, despre care tocmai am vorbit, este foarte diferită de dreptatea lui Dumnezeu, în care suntem primiți în Hristos Isus. El este dreptatea noastră, desăvârșită și neschimbabilă în prezența lui Dumnezeu; dar nu în caracterul unei platoșe. Dacă suntem văzuți ca stând înaintea lui Dumnezeu în Hristos, nu există nicio luptă pentru noi. Dar ca unii, care sunt încă „în trup” și care se află în pelerinaj aici, în slăbiciune, avem nevoie de dreptate practică pentru a lupta cu succes împotriva adversarului nostru, diavolul. Cu toate acestea, dreptatea lui Dumnezeu, la care am fost făcuți în Hristos Isus, este temelia celorlalte. Fără cunoașterea acestui fapt, am fi luptători slabi și am cădea ușor pradă vicleniei lui satan. Cel care a făcut pace pentru noi și a dobândit dreptatea pentru noi se află acum în prezența lui Dumnezeu pentru noi. Fie ca El să ne păstreze în dreptatea practică, atâta timp cât încă mai umblăm aici, ca să ne putem împotrivi în ziua cea rea și să rămânem în picioare, după ce am învins totul!

Ajungem acum la cea de-a treia parte a armurii creștinului: „v-ați încălțat picioarele cu râvna *Evangeliei păcii*”. Această parte a armurii se referă direct la umblarea creștinului. El trebuie să meargă pe drumul său în pace, ca și cum ar fi încălțat cu pace; și totuși este un om de război și este blindat din cap până în picioare. Coiful îi acoperă capul în ziua luptei, iar încălțămintea picioarele. Și aceste încălțări le va purta atâta timp cât va sta împotriva dușmanului pe câmp.

Dar în ce fel poate fi soldatul creștin un pacificator? Pare să existe o mare contradicție în cuvintele înseși. Destul de corect, dar contradicția este doar aparentă. Cel mai blând creștin trebuie să fie un luptător serios. Da, aș spune că proporțional cu puterea lui de pacificator va fi puterea lui în lupta cu inamicul. Iată un punct din știința divină a creștinului care merită să fie studiat îndeaproape.

Când adevărul domină inima, avem o conștiință curată. Suntem veseli și fericiți în noi înșine și pașnici în relațiile cu ceilalți. Mai întâi este sinceritatea inimii, apoi adevărul dinăuntru, statornicia în umblare și strădania de a-i face pe alții fericiți. A-i face pe cei pierduți să cunoască mântuirea în Hristos, a-i conduce la cunoașterea Celui care a făcut pace prin sângele Său de pe cruce și a căuta fericirea celor mântuiți, aceste lucruri devin din ce în ce mai importante pentru făcătorul de pace. Iar când lucrurile stau așa, dușmanul nu poate obține o victorie. Credinciosul este inatacabil. Nici un loc nu este neprotejat. El domină câmpul. Pe de altă parte, dacă există neglijență în ceea ce privește mântuirea păcătoșilor pierduți și ne lăsăm pradă în propria noastră umblare creștină, atunci conștiința devine rea, suntem nefericiți, devenim neliniștiți și îi neliniștim și pe alții; suntem expuși atacurilor lui satan, el ne rănește în multe feluri și nu ne putem ridica capul.

În acest caz, inima nu este guvernată de adevăr. Cureaua s-a desfăcut, ca să spunem așa, iar hainele flutură nelegate. Unde sunt gândurile, unde sunt afecțiunile din inima noastră? Ele sunt concentrate pe alte lucruri, iar consecințele dureroase ajung adesea mult mai departe. Persoane, familii întregi, poate chiar întreaga Biserică a lui Dumnezeu sunt afectate. Semințele discordiei încolțesc și mulți prieteni de încredere de odinioară devin despărțiți. Satan a obținut o mare victorie. Și cum a devenit posibil aceasta? Care a fost începutul acestei suferințe? Ce a dus la această înfrângere rușinoasă? Ia aminte, dragul meu cititor: Dumnezeu începe cu inima, și la fel ar trebui să facem și noi. Primul lucru, la care am fost chemați să-l facem, este să purtăm o centură a adevărului. Deci, atunci când ne îndepărtăm de adevărul lui Dumnezeu, care este singura noastră călăuză, spiritul recurge la propriile surse de ajutor sau, mai corect, cade pradă șoaptelor și înșelăciunilor lui satan.

Înainte de a-ți da seama, ai părăsit calea cea bună. Urmează scuzele, explicațiile, chiar și exagerările. Pacea și liniștea au dispărut, iar brațul este lipsit de putere. Centura a căzut de pe coapsele războinicului, platoșa lui s-a pierdut, iar în loc de pace este încălțat cu discordie. Un creștin care a ieșit din părtășia cu Domnul poate deveni o rădăcină de amărăciune pentru mulți. Nefericit și nemulțumit de el însuși, el se supără ușor pe alții și devine o poticnire pentru ei. Pe de altă parte, un creștin care umblă în părtășie cu Dumnezeu, este împăcat cu Dumnezeu, este plin de pacea lui Dumnezeu și se îndreaptă spre ceilalți, fie ei credincioși sau neconvertiți, în plăcuta pace a *Evangeliei*.

Așadar, nu este nicidecum o contradicție să spunem că creștinul trebuie să fie atât un om al păcii, cât și un om al războiului. Dimpotrivă, am văzut clar că, dacă nu este un om al păcii, nu poate fi un om al războiului. Să nu uităm, de asemenea, că o binecuvântare deosebită se bazează pe manifestarea acestei virtuți creștine. Domnul Însuși a spus: „Fericiți de cei care fac pace, pentru că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” [Matei 5.9]. Și de ce oare? Pentru că Dumnezeu este Dumnezeul păcii, marele făcător de pace; deci oricine face pace este asemenea Lui. El L-a dat pe Fiul Său pentru a face pace. Nimic nu este mai important pentru El. „Pace, fiule!” a fost limbajul

sărutului pe care tatăl l-a dat fiului risipitor; a fost primul sunet al inimii sale. Prin urmare, nimic nu exprimă mai clar relația noastră cu Dumnezeu ca și copiii ai Săi iubiți, decât atunci când suntem făcători de pace. „Fericiți de cei care fac pace, pentru că ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!”

Expresia „*încălțat picioarele cu râvna Evangheliei păcii*” este deosebit de frumoasă. Ea evocă gândul că creștinul aduce pacea cu el oriunde merge. Ce misiune: *pacea!* Ce titlu: *fii ai lui Dumnezeu!* Împăcarea păcătosului cu Dumnezeu și binecuvântările păcii pentru sfinți sunt subiectele misiunii cerești a credinciosului (compară cu Ioan 20). Dacă ajunge într-un loc în care există discordie, el va face din el un loc de pace, în măsura în care depinde de el. Și chiar dacă nu va reuși atât de repede, el poate totuși să se încreadă în Dumnezeu și să-L aștepte cu răbdare. Caracterul său și misiunea sa sunt *pacea*.

Următoarea piesă importantă a armurii este *scutul credinței*. La fel ca toate piesele anterioare, este o *armă de apărare*, ba chiar este așa într-un mod cu totul deosebit. Ea protejează sufletul de atacurile dușmanului. După cum am văzut, primele trei piese se referă la starea spirituală a creștinului și la comportamentul său. Dar pentru a le acoperi este nevoie de o altă armă specială de apărare; această armă de apărare este scutul credinței, prin care eforturile otrăvitoare ale lui satan sunt făcute ineficiente. „peste toate luând scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”.

Două lucruri se prezintă aici pentru a fi studiate mai îndeaproape: 1. îndemnul: „luând scutul credinței peste toate”; și 2. justificarea seriozității urgente a acestui îndemn: „cu care veți putea să stingeți toate săgețile arzătoare ale celui rău”.

Ce înțelegem, aș vrea să întreb mai întâi, prin scutul credinței? Răspuns: credința în Dumnezeu ca fiind Cel neschimbător, al cărui har și dragoste nu se schimbă niciodată; o încredere în El, care corespunde cu ceea ce El este pentru noi în Hristos Isus; o odihnă binecuvântată a inimii în dragostea lui Dumnezeu, conform revelației pe care El a dat-o despre Sine. „*Dumnezeu este pentru noi*” ar trebui să fie scris pe scutul creștinului. Aceasta este mai mult decât credința care acceptă pur și simplu mărturia lui Dumnezeu despre Hristos cu privire la mântuire, deși, desigur, se bazează pe ea. Este o lucrare profundă și binecuvântată a Duhului lui Dumnezeu în suflet, prin care se păstrează în inimă convingerea că Dumnezeu este pentru noi și că avem parte de privilegiul Său neschimbător. Acesta este scutul credinței; el însuși este invulnerabil și acoperă întregul om. Atâta timp cât ținem ridicat acest scut, săgețile lui satan nu ne pot atinge. Toate cad neputincioase la pământ. Ce îndurare, da, ce plinătate de har, să fim astfel protejați de gloanțele otrăvite ale dușmanului! Cât de îngrozitor, să fii lovit în inimă, în conștiință, de către adversarul diabolic! -- Doamne binecuvântat, imprimă adânc și definitiv în sufletele noastre importanța cuvintelor „*peste toate*”!

„Peste toate luând scutul credinței”. Vrea apostolul să plaseze acest har „mai presus de toate” celelalte haruri? Oricum ar fi, el dorește cu siguranță să sublinieze importanța lui de nedescris. Prin urmare, să ne gândim la el și să reflectăm puțin mai mult în tăcere asupra caracterului și utilizării scutului, pentru a înțelege mai bine ceea ce ne-a învățat Duhul Sfânt.

Cât de minunat este faptul că Dumnezeu Însuși este adesea numit în Scriptură scutul poporului Său! „Nu te teme”, i-a spus El odată lui Avram, „Eu sunt scutul tău și răsplata ta foarte mare”. (Geneza 15.1) Și Psalmistul spune: „Pentru că Tu, Doamne, îl vei binecuvânta pe cel drept, ca un scut îl vei înconjura cu bunăvoință” (Psalmul 5.12). Dumnezeu cel viu este scutul poporului Său. Câtă pace, câtă siguranță ne oferă aceasta! În spatele acestui scut puternic nu avem de ce să ne temem.

Să ne întoarcem acum pentru o clipă la a doua parte a subiectului nostru, la cuvintele: „cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău”. Vrajmașul va încerca mereu să slăbească în inimile noastre acea încredere necondiționată în Dumnezeu, să ne insufle prin orice mijloace gânduri necredincioase, să ne șoptească că *Dumnezeu nu este dragoste adevărată și bunătate adevărată*. Acestea sunt săgețile lui de foc, săgețile necredinței. Mai ales atunci când a avut loc o cădere, când inima s-a îndepărtat de Dumnezeu din cauza a ceva, el va încerca, dacă este posibil, să aducă sufletul la disperare. El va forța asupra omului căzut gândul teribil că Dumnezeu este împotriva lui, că l-a părăsit și că nu mai există nicio speranță pentru el. De aici și rugăciunea Domnului pentru Petru, ca credința lui să nu înceteze, ca să nu fie adus la gânduri de necredință despre Dumnezeu ca urmare a marelui său păcat. Probabil că nu există suferință mai cumplită decât agonia disperării. Oricine a fost martor la acest chin la alții nu-l va mai uita niciodată. Dar cum trebuie să fie să treci tu însuși prin ea! Într-un fel, este chinul iadului, acel loc abandonat de Dumnezeu, unde nu poate pătrunde nicio rază de speranță. Într-adevăr, numai scutul credinței este capabil să stingă săgețile de foc ale necredinței.

Eforturile diavolului de a seduce la păcat, de a lucra la dorințele cărnii și ale simțurilor, sunt cu totul diferite de aceste săgeți de foc. Există un anumit tip de plăcere în satisfacerea acestor dorințe. Carnea, cel puțin, se bucură de ea. Dar a se complăce în gânduri necredincioase despre Dumnezeu nu oferă nicio plăcere, nicio bucurie. Disperarea este mai mult sau mai puțin rezultatul. Dar să nu uităm că ademenirile lui satan la orice păcat, dacă se cedează, expun sufletul la acele atacuri suplimentare și mai fierbinți ale diavolului. Dacă cineva îi deschide ușa, lăsându-se pradă unei poftre rele, s-ar putea foarte bine să sufere teribil de pe urma atacurilor sale înflăcărâte, înainte ca încrederea în Dumnezeu și pacea să fie restabilite.

Dar cum este posibil să detectăm aceste săgeți îngrozitoare și să scăpăm de ele? Într-adevăr, ele sunt îngrozitoare; nu ne putem gândi la ele decât cu teamă. Ele sunt numite săgeți *arzătoare*, pentru că ard ca un foc mistuitor în sufletul care s-a expus la ele. Scopul lui satan este de a întuneca lumina lui Dumnezeu în suflet și de a ascunde dragostea și harul lui Dumnezeu de acesta. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!, rareori se ajunge la așa ceva acolo unde cineva este sigur de răscumpărarea deplină. Dar și aici, ca și în alte cazuri, prevenirea este mai bună decât vindecarea. Să vedem atunci cum poate fi evitată această pătrundere a vrajmașului în inimă.

Cea mai sigură cale este să petrecem mult timp în prezența lui Dumnezeu, să ne simțim fericiți și acasă acolo. Conștientizarea personală, neumbrită, a iertării și a primirii în Cel Preaiubit, precum și cunoașterea faptului că ești făcut desăvârșit în Hristos, reduce la tăcere îndoiala, alungă frica și stinge săgețile de foc ale celui rău. Dar ancora fermă a sufletului este cunoașterea dragostei neschimbătoare a lui Dumnezeu, așa cum ne-a revelat-o El în Hristos; și aceasta este păstrată clară și netulburată în sufletul care rămâne în părtășia Sa. Cu regret, se poate întâmpla să devenim indiferenți, nepăsători și călduți pentru o vreme, să ne îndepărtăm și să ne abatem de la cale; dar chiar și atunci nu avem niciun motiv de disperare: ușa revenirii ne rămâne mereu deschisă și nicio schimbare nu poate avea loc vreodată, nici în inima lui Dumnezeu, nici în planurile Sale cu privire la noi. Inima poate spune în certitudinea liniștită a dragostei Sale: *eu* mă schimb, *totul* se schimbă; dar *El* nu se schimbă niciodată. Circumstanțele și prietenii se pot schimba, totul în jurul nostru poate părea că se schimbă; dar la El nu există nici o schimbare, nici o umbră de mutare.

O, ce stabilitate în Dumnezeu dă aceasta sufletului simplu credincios! Ce pace dă, ce bucurie, ce calm, ce fericire și ce *putere* irezistibilă împotriva dușmanului! Aici săgețile lui nu ne pot atinge. Suntem în siguranță în spatele scutului credinței. Inima se poate frânge sub sentimentul dureros de a fi eșuat, când își amintește că dragostea lui Dumnezeu rămâne mereu aceeași și nu se poate

schimba față de noi, chiar dacă ar fi necesare pedepse. Dar, în loc să cedăm îndoielilor sau chiar disperării întunecate sub mâna Lui pedepsitoare, ne plecăm înaintea Lui într-o mărturisire adevărată și ne închinăm în țărână.

Coiful mântuirii. - Coiful mântuirii și scutul credinței sunt strâns legate între ele, dar trebuie totuși să fie clar diferențiate. În timp ce scutul reprezintă încrederea în ceea ce *este* Dumnezeu, în coif vedem mai mult încrederea în ceea ce *a făcut El!* Scutul evocă ideea unei încrederi mai generale în Dumnezeu Însuși; coiful vorbește despre o certitudine personală deosebită cu privire la răscumpărarea pe care El a lucrat-o pentru noi în Hristos Isus. Despre scut se spune: „*peste toate luând scutul credinței*”; acesta *încununează* totul, ca să spunem așa. Cu el, armura noastră de *apărare* este completă. În ziua bătăliei putem să ne ridicăm capul cu sfântă îndrăzneală și să înfruntăm cu un curaj invincibil pe cel mai puternic dușman, da, chiar și toate oștile iadului; ne-am îmbrăcat cu „*toată armura lui Dumnezeu*”, suntem îmbrăcați cu tăria și mântuirea lui Dumnezeu. Slavă și mulțumire Domnului! Ce mântuire: „*terminată în Acela care este Capul peste orice stăpânirile și autoritate*”! Ce vrăjmaș ne-ar putea face rău, ce dușman ne-ar putea atinge acolo? În lumină, așa cum Dumnezeu Însuși este în lumină -- conducătorii întunericului acestei lumi nu vor îndrăzni să meargă acolo. Da, în Hristos, noi înșine suntem înălțați mai presus de îngerii care nu au păcătuit. Minunat, glorios adevăr! Fie ca noi să ne folosim de el pentru onoarea Lui, pentru binecuvântarea sufletelor noastre și pentru înfrângerea dușmanilor noștri!

Dar tu, cititorule, ți-ai dat seama, de asemenea, că „coiful” nostru este o mântuire *conștientă*, o mântuire *cunoscută*? Este mai mult, mult mai mult decât simpla speranță de a fi în cele din urmă salvat. Vrăjmașul ți-ar da repede jos de pe cap un astfel de coif. Dar, ai putea obiecta, nu este oare scriptural să *sperăm* la mântuire? Ce vrea să spună apostolul atunci când le scrie credincioșilor din Tesalonic: „*îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii*” [1 Tesaloniceni 5.8]? Nimic nu este mai simplu de atât. În 1 Tesaloniceni 5, apostolul vorbește despre *speranța referitoare la venirea Domnului*, dar nu despre cea referitoare la iertarea păcatelor noastre și primirea noastră de către Dumnezeu. În acest sens, cuvântul include *gloria*, eliberarea completă a credinciosului de orice slăbiciune, luptă și suferință. Bineînțeles, noi *sperăm* sau *așteptăm* această eliberare. Unii cred că oriunde și oricând apare cuvântul „mântuire, salvare”, acesta trebuie să însemne salvarea sufletului de păcat și de iad. Dar aceasta este o mare eroare, care i-a derutat deja pe mulți credincioși și i-a condus pe o cale greșită. Pasajul citat este extraordinar de frumos. „Dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii”. Persoanele, despre care este vorba aici, sunt copiii luminii și copiii zilei, care umblă în comuniune cu Dumnezeu în „credință și dragoste”, și al căror ochi luminos și clarvăzător al „speranței” este îndreptat în mod deosebit spre Hristos, spre Cel care va veni din nou să ne primească, ca să fim împreună cu El în glorie. Aceasta este speranța adevărată și deosebită a fiecărui creștin credincios în parte, precum și a întregii Adunări a lui Dumnezeu, speranța în venirea Domnului lor. Putem spune deja astăzi: „*Totul este al nostru*”; dar nu am ajuns încă în glorie. Suntem încă în trupul nostru natural; de aceea, *sperăm* și *așteptăm* trupul glorificat, care urmează să ne fie dat. Dar nu în nesiguranță; nu, mulțumire fie adusă Domnului! „*ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu*” (Romani 5.2; Filipeni 3.21).

În schimb, mulți spun că, potrivit unui alt pasaj, *este imposibil să obținem în această lume certitudinea mântuirii noastre*; trebuie să așteptăm până în ziua judecății. Doar în fața scaunului de judecată al lui Hristos o persoană se poate aștepta să aibă certitudinea cu privire la întrebarea despre starea ei în veșnicie. Pasajul la care se face referire se găsește în Filipeni 2 și spune: „*Lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră*” [Filipeni 2.12b]. De aici reiese, se spune, că cineva poate

într-adevăr să-și realizeze propria mântuire pentru o vreme, dar în cele din urmă ar putea greși și nu ar avea parte de ea.

Ca și în pasajul discutat anterior, eroarea provine și aici din neînțelegerea sensului cuvântului „mântuire”. Pentru a înțelege corect sensul acestuia, trebuie să se acorde atenție contextului. Atât în versetul citat, cât și în întreaga epistolă către Filipeni, „mântuirea” este privită ca ceva viitor. Apostolul spune despre el însuși: „Nu că am obținut deja, sau că am ajuns deja desăvârșit” (Filipeni 3.12). Cum ar fi putut Pavel să fie desăvârșit în acest sens, atâta timp cât nu era cu Hristos în glorie? Când scrisoarea către Filipeni vorbește despre „mântuire”, se referă la *răscumpărarea noastră finală* sau la eliberarea noastră de orice fel de luptă și necazuri. De aceea, în același capitol se mai spune despre Hristos că El va veni ca „*Mântuitor*”, pentru a transforma trupul nostru de smerenie. „Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca *Mântuitor* pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.20,21.) Aici nu se vorbește de mântuirea *sufletului* de la întinarea și puterea păcatului, ci de răscumpărarea *trupului* din starea de umilință. Eroarea provine, așa cum am spus, din faptul că se acordă *un singur* sens cuvântului „mântuire” sau „salvare” din Noul Testament. Cei care fac acest lucru trebuie adesea să fie derutați. De exemplu, citim în Romani 13: „Pentru că acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” [Romani 13.11]. Cum putem explica aceasta? Pur și simplu prin context. Găsim cuvântul aici în legătură cu „ziua”, ziua gloriei. Această zi nu sosise încă, dar ea se apropia cu fiecare nou răsărit de soare. Aici, inima este înviorată și încurajată în luptă de următoarele cuvinte: „Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape; să lepădăm deci faptele întinericului și să *îmbrăcăm armura luminii*” [Romani 13.12].

Cu toate acestea, cititorul poate totuși să întrebe nemulțumit: Care este sensul real al acestui îndemn: „Lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră”? Răspunsul meu este: examinează cu atenție ceea ce precedă și urmează acestor cuvinte; atunci vei găsi singur cheia pasajului. Pavel îi părăsise pe sfinții din Filipi, dar Dumnezeu era la ei. Nu ca și cum Dumnezeu ar fi fost absent mai devreme, când Pavel se afla în Filipi; nu se poate pune problema de așa ceva, Dumnezeu nu-Și părăsește niciodată poporul Său. Dar atunci când un tată este prezent și face tot ce este necesar pentru copiii săi, aceștia manifestă în mod natural tendința de a se sprijini și de a se baza pe el; când este departe de ei, ei sunt nevoiți să gândească, să reflecteze și să acționeze pentru ei înșiși. La fel s-a întâmplat și cu credincioșii din Filipi. De aceea, apostolul iubitor, tatăl lor spiritual, le spune: „Așadar, preaiubiții mei, după cum întotdeauna ați ascultat, nu numai ca în prezența mea, ci *cu mult mai mult acum, în absența mea*, lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră” [Filipeni 2.12]. Cel care lucrase ultima dată printre ei era acum departe, prizonier la Roma. Nu mai era acolo pentru a-i ajuta cu vorba și cu fapta și pentru a-i susține cu puterea sa spirituală. Ei erau acum mai direct dependenți de Dumnezeu decât înainte. De aceea citim mai departe: „*Pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere*” [Filipeni 2.13]. Acum, dacă era așa, dacă ei vedeau că Dumnezeu lucra în ei, ar trebui să fie cu atât mai mult dornici de a realiza mântuirea lor, adică de a ajunge la finalul glorios al carierei lor creștine fără să se poticnească. La urma urmei, Dumnezeu Însuși era cu ei și lucra în ei. „Teamă și tremur” erau foarte potrivite, având în vedere propria lor neputință, puterea dușmanilor lor și pericolele de pe cale; dar nu teama în sensul că mântuirea sufletelor lor ar putea fi pusă la îndoială și că s-ar putea pierde din nou, ci că, din lipsă de zel, de sârguință, de seriozitate sau de credincioșie, L-ar putea dezonoara pe Dumnezeu în ziua încercării.

Așadar, totul în acest pasaj se învârtă în jurul acestor două lucruri, absența apostolului și prezența lui Dumnezeu. Credincioșii din Filipi trebuiau acum să înfrunte vicleniile dușmanului fără prezența folositoare a apostolului; dar Dumnezeu intervenise pentru ei și lucra în ei; prin urmare, pierderea lor se transformase de fapt într-un mare câștig. Ei erau complet dependenți de Dumnezeu pentru tot ajutorul, sfatul și îndrumarea necesare. Prin urmare, nimic nu poate fi mai încurajator decât acest pasaj, dacă este înțeles corect. În loc să îl deruteze pe credincios sau să îl facă slab și descurajat, acesta îl întărește pentru slujire și luptă. Să știm că, atunci când suntem implicați într-o astfel de luptă, Dumnezeu Însuși ne ia apărarea și este cu noi, ce încurajare, ce mângâiere este aceasta! Sufletul prinde curaj și merge cu îndrăzneală înainte. Dar nu trebuie să uităm că există și un avertisment serios în cuvintele apostolului. Este ca și cum ar spune: „Va trebui să înfrunțați și să depășiți multe dificultăți și pericole pe drumul vostru prin pustiu. Lupta este serioasă: trebuie să vă apărați împotriva unui dușman puternic, abil și neobosit; iar eu nu mai sunt cu voi pentru a vă ajuta cu sfaturile mele sau pentru a vă încuraja și a vă stimula prin exemplul meu. De aceea, este imperios necesar să fiți mai înfocați în rugăciune, mai vigilenți, mai prudenți, mai dependenți personal de Dumnezeu Însuși. «Pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere»”. Așa au fost încoronați credincioșii din Filipi și așa ar trebui să fie încoronat fiecare luptător al lui Hristos în ziua luptei, cu coiful unei mântuirii sigure, cunoscute și savurate.

În toate acestea, apostolul este atât un exemplu nobil, cât și un sfătuitor înțelept. Tocmai acest coif al mântuirii i-a dat lui, întemnițatului legat cu lanțuri, atâta îndrăzneală și putere în mijlocul dușmanilor săi. Neînfrânt de puterea lumii, care se prezenta în fața ochilor săi, el și-a ridicat capul în luciditatea bucuroasă a legăturii sale cu Dumnezeu, pe deplin sigur că posedă totul în El și că poate dispune de sursele divine de ajutor. Într-adevăr, își dorea cu ardoare ca judecătorii și ascultătorii săi să fie la fel de fericiți ca și el. „Să dea Dumnezeu”, i-a spus el împăratului Agripa, „ca nu numai tu, ci toți cei care mă ascultă astăzi, în orice fel, să deveniți așa cum sunt eu, în afară de aceste lanțuri” (Faptele apostolilor 26.29). El nu se gândea la el însuși; nu avea de ce să se teamă pentru el însuși. Nicio lovitură din partea dușmanului nu-i putea răpi coiful său strălucitor; acesta era asigurat de crucea și de gloria lui Isus și strălucea limpede și strălucitor în fața ochilor dușmanilor săi. Mântuirea prezentă și conștientă în Hristos îl făcea liber să se gândească la alții, să se preocupe de bunăstarea altora și să se adreseze inimilor celorlalți cu cuvinte de o elocvență înflăcărată. La fel și noi putem și trebuie să luptăm, îmbrăcați în coiful mântuirii, prin puterea unui Duh Sfânt neîntristat.

Sabia Duhului este ultima piesă a armurii divine. Sabia este simbolul unui mod de luptă *atacant*. Primele trei piese ale armurii ne protejează în ceea ce privește propria noastră stare, următoarele două sunt arme *defensive* într-un sens special, iar cea de-a șasea piesă este o armă de *atac*. Noi avem o *singură* astfel de armă; ea se numește „Cuvântul lui Dumnezeu”. Dușmanul nu poate fi atacat cu nicio altă armă. Dar dacă știm cum să scoatem sabia la momentul potrivit și cum să o folosim, niciun dușman nu ni se poate împotrivi. Ambele sunt importante: scoaterea sabiei și mânuirea ei. Oricine poate *scoate* o sabie obișnuită, dar nu oricine poate *lovi* cu ea. Cu sabia Duhului este altfel. Numai cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt capabili să o scoată corect, pentru că este sabia *Duhului*. Aceasta înseamnă că, pentru a putea folosi această sabie, fie pentru atac, fie pentru apărare, trebuie să umblăm în comuniune cu Dumnezeu și în puterea netulburată a Duhului Sfânt. În acest fel, ni se va da pasajul potrivit, cuvântul potrivit, la momentul potrivit, și îl vom putea folosi cu putere divină. În această bătălie, simpla înțelepciune umană și abilitățile umane sunt inutile. Cuvântul lui Dumnezeu este singura noastră armă, dar este și singura armă suficientă. El zădărnicește puterea lui satan, îi demască vicleniile, dezarmează orice adversar,

reduce la tăcere vocea eului, luminează câmpul de luptă și demască înșelăciunile întunecate ale dușmanului.

Prin urmare, nu ne poate fi de folos decât dacă reflectăm puțin, fiecare în parte, la modul în care Domnul Isus Însuși a folosit sabia Duhului în drumul Său prin această lume, fie că a fost în relațiile cu iudeii, fie că a fost în lupta Sa cu diavolul în pustiu. Primilor le-a răspuns din Scripturi în așa fel încât nimeni nu îndrăznește să-L întrebe ceva, iar pe cel din urmă l-a învins împreună cu toate oștile sale și i-a jefuit comorile. O, dacă am poseda mai mult din această capacitate divină de a folosi Cuvântul lui Dumnezeu, sabia Duhului, după modelul Domnului nostru! Fie ca El să ne ajute să putem cita întotdeauna locul potrivit la momentul potrivit pentru a ne menține poziția conform Cuvântului, astfel încât dușmanul să nu obțină un avantaj asupra noastră!

Cu toate acestea, sabia Duhului intră în joc în lupta noastră spirituală și într-un alt sens. Creștinismul, în natura și caracterul său cel mai profund, este *atacabil*. El condamnă tot ceea ce se opune învățăturilor sale curate și cerești. El poartă război cu puternica împărăție a necredinței în zecile de mii de forme și varietăți ale ei. Evanghelia trebuie să fie predicată fiecărei creaturi de sub cer și se află de această parte a iadului. Ea atacă în mod deschis: superficialitatea, mondenitatea, formalitatea, necredința, superstiția, rătăcirea și viciile de toate felurile. Ea nu are nimic de-a face cu organizații politice, state, împărății și altele asemenea; nu, ea ia cu asalt fortăreața inimilor și conștiințelor individuale și caută să câștige suflete individuale pentru Conducătorul mântuirii noastre, pentru Domnul Isus Hristos.

Când împărăția lui satan este astfel amenințată și asaltată, putem fi siguri că el va folosi toată arta sa de luptă și nu va lăsa nicio încercare pentru a ne împiedica progresul prin viclenie sau forță și pentru a stinge lumina mărturiei noastre. De aici și lupta constantă și nesfârșită, care continuă cu toate forțele. Dar să nu ne descurajăm! Armele noastre sunt spirituale, victoriile noastre sunt pacea; sabia ascuțită a Duhului străpunge conștiința, aduce inima la supunere și conduce sufletul învins în triumf la picioarele lui Isus.

Astfel, am studiat împreună diferitele părți ale armurii lui Dumnezeu și am văzut cum ele se referă în parte la starea noastră interioară și în parte la cea exterioară. Judecata de sine, evlavia practică, încrederea în Dumnezeu, o umblare pașnică și făcătoare de pace, bucuria mântuirii și, în sfârșit, puterea activă a Duhului, așa cum se manifestă atât în sabie, cât și în centură prin Cuvânt, au trecut prin fața ochilor noștri. Dar în spatele tuturor acestor lucruri se află o sursă ascunsă de putere, care dă coerență și putere întregii armuri și fără de care totul ar fi inutil. Această sursă - a șaptea și ultima piesă din seria prețioasă, chiar dacă nu face parte direct din armura însăși - este *rugăciunea în Duh*, cu alte cuvinte: dependența totală de Dumnezeu, o dependență care își găsește expresia în rugăciune. „*rugându-vă în orice timp în Duh*, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții” [Efeseni 6.18].

Forța și binecuvântarea acestei ultime părți nu pot fi subliniate îndeajuns. În toate studiile noastre nu există nimic mai demn de a fi studiat mai profund și mai serios decât aceasta. Rugăciunea menține sufletul în comuniune cu Dumnezeu și în dependență de El. Oh, să ne amintim că toate bătăliile noastre trebuie să fie purtate în acest fel; căci numai atunci *pot* fi victorii, dar și *vor fi*.

Să luăm în considerare pentru o clipă construcția acestui verset curios: „*rugându-ne în orice timp*”, în toate ocaziile; aceasta este deci o dependență obișnuită și completă. „*În Duh*”, adică în puterea Duhului Sfânt, în comuniune netulburată cu Dumnezeu. „*Și veghind la aceasta cu toată stăruința*” - observă aici activitatea și vigilența constantă – „*și cu cerere pentru toți sfinții*”; există seriozitate, interes pentru ceilalți, precum și o dragoste sinceră, cordială, care face din orice lucru un subiect

de rugăciune. Oare sufletul credincios tânjește după un turn puternic? Iată-l aici, la îndemâna oricui a învățat să se roage. Nu toți au daruri pentru slujirea publică, nu toți sunt chemați să lupte în prima linie; dar toți au privilegiul de a se apropia de Dumnezeu în modul indicat și de a rămâne în prezența Lui.

Duhul de rugăciune în lupta creștină este ca înțelepciunea în duhul uman, ca gravitația în lumea materiei. El leagă între ele diferitele piese ale armurii, le menține la locurile lor stabilite și păstrează interdependența uneia față de cealaltă. Și vrem să ne amintim aceasta mereu, indiferent dacă lupta este aprigă, sau că există o acalmie de moment. Nimic nu ne poate ține mai bine în lumină decât această „rugăciune în orice timp”; nimic nu ne poate da un sentiment mai profund al propriei noastre slăbiciuni, dar, de asemenea, nimic nu ne poate aduce mai mult în comuniune cu puterea și favoarea lui Dumnezeu; nimic nu este mai de temut pentru vrăjmaș decât o astfel de rugăciune persistentă în Duhul Sfânt.

Așadar, să fim vigilenți și sânguincioși în folosirea acestei arme - căci și rugăciunea este o armă puternică - și să evităm tot ceea ce ar putea să ne facă nespirituali, să ne îndepărteze de Dumnezeu sau să ne întrerupă părtășia cu El. Forța noastră stă în această comuniune. Da, fie ca spiritul de dependență totală de Dumnezeu să ne marcheze ca și copii în familia lui Dumnezeu, ca mădulare ale trupului lui Hristos și ca slujitori în Împărăția lui Dumnezeu, spre lauda Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată!